

at han kun tænkte godt om Dem og gerne engang vilde tale med Dem.«

»Biskoppen? . . . Vil Biskoppen tale med mig?«

»Ja, han ytrede det Ønske.«

»Hvad vil han tale med mig om?«

»Jeg veed det ikke. Det vil sige, jeg har jo nok en Formodning; men jeg tror, det er rigtigst, at jeg holder den for mig selv,« sagde Pastor Gaardbo.

I det samme rejste han sig.

»De vil kunne træffe Biskoppen imorgen Eftermiddag Klokken to. Blot De siger Deres Navn til Portnersken, vil De straks blive ført ind til ham. Og jeg kan forsikre Dem: De vil ikke møde andet end Velvilje hos den gamle Mand. Der er i ham kun Kærlighed. Hans Glæde er at kunne forstaa og hjælpe.«

Endnu en Time efter, at Mads Vestrup var bleven alene, sad han ubevægeligt henfalden i Tanker. Mørket var vældet ind, men han havde ikke tændt Lys. Han havde overhovedet ikke rørt sig, siden han fulgte sin Gæst til Døren. Paa Bordet laa hans Brev til Hjemmet ufuldendt.

Han sad der i Halvmørket, med sit tunge Hoved støttet af Haanden, og rugede over en Fornemmelse af, at det var selve den onde Frister, der havde været hos ham i denne smukke, unge og frejdige Præsts Skikkelse. Han sagde til sig selv: »Du har jo i